

KAZANIE DLA DZIECI PIERWSZOKOMUNIJNYCH

„Niezapominajka”

Jako wspólnota ludzi wierzących kierujemy dzisiaj myśl naszą i serce ku Chrystusowi, który obdarowuje nas swoją miłością, dlatego usłysz słowo, zauważ chleb, odpowiedz na znak. Podnieś oczy, otwórz serce i wyciągnij rękę – niech Pan zdąży cię pochwycić, byś doświadczył jakim wielkim darem są dzisiaj te dzieci w biel przybrane, do których serc za kilka chwil zapuka Najświętszy gość - Chrystus, a one odpowiedzą: Amen – Tak wejdź Panie.

Spójrz, cóż masz, czego byś nie otrzymał. Wszystko jest darem Boga: piękny stworzony świat, twoi kochani rodzice, rodzeństwo, przyjaciele, którzy są tutaj, i ci którzy tak bardzo pragnęli być, a nie są tutaj z nami. Ogarniamy Was wszystkich swoją miłością i modlimy się jedni z drugich wzajemnie. Bo ten dom Boga ma się dzisiaj nappełnić modlitwą Twoją i moją. Modlitwa, słowa i myśl, jako wyraz wielkiego dziękczynienia.

Dziękczynienie o którym tak pięknie opowiada nam pewne opowiadanie.

Jest pewien kwiat, który nazywa się „niezapominajka”. Rośnie na polanie, na łące, nad strumykiem. Dlaczego tak się nazywa, wyjaśnia legenda. Opowiada ona, że Pan Bóg stworzył niezapominajkę jako kwiat o niepozornym wyglądzie, bez kolorów, zapachu, tak, że na tle innych kwiatów wyglądała bardzo skromnie. Wstydziła się więc swego wyglądu. Kiedy Pan Bóg wziął ją do ręki, aby się jej przyjrzeć, zadrżała na myśl, żeby nie pozostawił ją taką.

– Uczyń mnie piękniejszą – poprosiła nieśmiało Boga.

Bóg spełnił jej prośbę i znacznie ją upiększył. Wówczas ona zadowolona ze swego wyglądu, powiedziała do Boga:

– Zostaw mnie taką na zawsze.

Bóg zgodził się na to bardzo chętnie i jest w tym wierna Bogu do dziś. Kiedy więc spotkasz niezapominajkę, zerwij ją, przyłóż do ucha, a podobno będziesz mógł usłyszeć jak nieustannie mówi do Boga:

– Za to, że jestem piękna, nie zapomnę o tobie; za to, że dajesz mi słońce, nie zapomnę o Tobie; za to, że mnie ludzie kochają, nie zapomnę o Tobie; za wszystko, co otrzymałam od Ciebie, nie zapomnę o tobie; jestem i pozostanę twoją niezapominajką.

Tyle darów otrzymałeś od Boga: życie, zdrowie, urodę, zdolności, piękny świat, dobrych ludzi. Pamiętasz jak dziękowałeś za to Bogu w swoich codziennych dziecięcych „paciorkach”? Nie zapominaj o tym w swoich coraz to dojrzalszych rozmowach z Bogiem. Pozostań dalej „Bożą niezapominajką”! Będzie to jeszcze jeden znak twojej dojrzałości.

ks. Andrzej Tomko